

ze welbehagelijk haar kommetje koffie leeg dronk... „een wiel, dat uit zichzelf draait, misschien was 't wel een fielsepee, 't kan best!” Ze schaterde het uit en Berend, die nooit veel zeide, mompelde iets van „'t is zonde, mensch”, toen lachte hij ook, maar Steven keek hem verachtelijk aan en groote druppels parelden op zijn voorhoofd.

O, die winteravonden, als Bas vertelde van den ouden van der Mark, Stevens grootvader, die op een Novemberavond maar niet thuis kwam. Hoe ze over de heide riepen, ze kregen geen antwoord. Ineens begon de brandklok in het dorp te luiden en bij het schijnsel uit de verte zagen de zoekenden den ouden man aan een der dikke sparretakken hangen.

„Groote God”, Nelia luisterde nu ook. „Waarom deed hij het?” vroeg ze bijna ademloos, „waarom Bas?”

„Ja, waarom? Hij had genoeg van het leven!” Zijn stem klonk geheimzinnig en angstig zagen de anderen in het rond.

„Misschien was 't wel net zoo'n avond als nou,” dacht Berend hard op en ging zacht schuifelend naar de deel deur om die beter te sluiten.

De koperen hanglamp, zonder ballon danste op en neer door den tocht en wierp een grillig licht over de deel, waarvan de hoeken in een geheimzinnig duister bleven, een schemerachtig schijnsel viel over de koeien, die rustig kauwden, over het beschot van den paardenstal, waarin van tijd tot tijd een dof gestamp weerklonk en over de tortelduivenkooi, die aan een langen haak, vlak bij de kamer hing, waar moeder bezig was om haar kleeren voor den Zondag op het pronkbed uit te leggen. In haar hand hield ze een klein lampje met groene kap, waarop het laatste avondmaal was afgebeeld en liep van het kabinet naar het pronkbed, soms even luisterend, naar wat daar op de deel besproken werd.

Het ongebleekt katoen, waar Nelia een hemd van maakte, lag op den grond en een wit en zwart katje speelde er op met een een klos.

„Nelia, geen kat op een nieuw hemd, dan kon het je doodshemd wel worden”, waarschuwde Matje.

„Goeie God!” en Nelia trok huiverend van schrik het hemd weg.

Toen zwegen ze een poos. Over de heide kwam de westen wind aanloeien en deed de boomen om 't Heihuis zuchten en piepen, akelige, klagende geluiden om de hoeve. De gek op den schoorsteen kreunde en de lamp walmde telkens.

„Wat een avond, 't is een storm!” zeide moeder.

Turk, de heemhond, die buiten in een met plaggen bedekte ton lag, liet van tijd tot tijd een lang gerekt gejang hooren.

Niemand zeide iets, maar ieder keek Bas aan, hij was de oudste en Berend fluisterde Nelia in: „Kom, meid, een jankende hond bij een hoekhuis, beduidt, dat de oudste van 't huis gauw zal sterven, maar dit is niemendal.”

„Je kunt het Heihuis best een hoekhuis noemen. 't is zoo mal gelegen,” fluisterde Nelia gejaagd terug.

„Ik zal Turk wat korter aanbinden, dan zal hij eerder stil worden,” meende Bas, „en dan is het zoo meteen tijd om onze nesten op te zoeken.”